

9 lande (Belgien, Frankrig, Spanien, Sverige, Tyrkiet, England, Grækenland, Finland og Norge) har ratificeret konventionen, der er trådt i kraft den 1. april 1968.

Tillægskonventionen til Pariskonventionen blev i 1963 underskrevet af de samme lande, som havde underskrevet Pariskonventionen, bortset fra Grækenland, Portugal og Tyrkiet. Den er ratificeret af Frankrig, Spanien, Sverige, England og Norge. Konventionen er endnu ikke trådt i kraft, idet der hertil kræves ratifikation af mindst 6 lande.

Wienkonventionen blev indgået på en diplomatisk konference i Wien, hvori deltog 58 stater, herunder de nordiske lande. Konventionen er åben for undertegnelse af de stater, der deltog i konferencen. Den kan tiltrædes af alle medlemmer af De Forenede Nationer, af nogen af dens særlige institutioner og af Den internationale Atomenergiorganisation. Wienkonventionen er underskrevet af Spanien, England, Jugoslavien, Argentina, Columbia, Cuba, Kina, Filippinerne og Den forenede arabiske Republik. Den er ratificeret af Den forenede arabiske Republik, Filippinerne, Cuba og Argentina og tiltrådt af Trinidad, Tobago, Camaron og Bolivia. Konventionen er endnu ikke trådt i kraft, idet der hertil kræves ratifikation af mindst 5 lande.

Atomerstigningsudvalget anbefaler i sin betænkning, at Danmark ratificerer Pariskonventionen i den skikkelse, den har fået ved tillægsprotokollen, jfr. betænkningen side 14.

Udvalget anbefaler endvidere, at Danmark ratificerer tillægskonventionen til Pariskonventionen, jfr. betænkningen side 14-15. Ratifikation af denne konvention vil betyde en forøgelse af statens ansvar i tilfælde af en nuklear ulykke, for hvilken en dansk anlægsindehaver er ansvarlig, og hvor det i loven fastsatte maksimale ansvar for indehaveren ikke er tilstrækkeligt til at dække samtlige skader, der er omfattet af Tillægskonventionen. Tillægskonventionen forpligter i det nævnte tilfælde staten til at intervenere med så store beløb, at der bliver dækning for indtil ialt ca. 530 mill. kr. Overstiger skaderne dette beløb, skal samtlige stater, der har ratificeret Tillægskonventionen, bidrage til erstatningerne, men Danmarks andel af det overskydende beløb er som tidligere nævnt kun på ca. 1 pct. Danmark skal endvidere yde bidrag til erstatning for skader, for hvilke en anlægsindehaver i en anden stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, er ansvarlig, for så vidt skaderne overstiger ca. 530 mill. kr. Danmarks bidrag er dog også her kun på 1 pct.

Det fremgår af det anførte, at udgift for stats-

kassen som hovedregel kun vil opstå, hvis dansk anlægsindehaver er ansvarlig, og skaderne overstiger det største beløb, som han er ansvarlig for (75 mill. kr.). Sådanne tilfælde vil formentlig kun kunne opstå ved ulykker i et dansk atomanlæg, idet skade ved ulykker under transport af nuklear substans ikke kan forventes at blive så omfattende, at de vil lægge beslag på statsmidler.

Loven af 1962 indeholder ingen forpligtelse for staten til at betale erstatning for skader, der ikke dækkes af anlægsindehaveren på grund af ansvarsbegrænsningen, men det forudsættes i § 31, at spørgsmålet om tilskud fra statskassen skal tages op over for folketinget, når det må forudses, at der ikke på anden måde kan skaffes fuld dækning for skaderne, jfr. betænkningen side 14, afsnit B. Da det må forventes, at staten selv uden nogen forpligtelse hertil vil strække sig vidt for at skaffe de skadelidte fuld erstatning, vil tiltræden af Tillægskonventionen næppe betyde nogen væsentlig forøgelse af statens ansvar. Ved at tiltræde konventionen opnås endvidere, at skader, der overstiger 530 mill. kr., i det væsentlige vil blive dækket af de andre konventionsstater.

Spørgsmålet om at tiltræde *Wienkonventionen* er behandlet i betænkningen side 15-23. Her gennemgås bl. a. de væsentligste punkter, på hvilke de 2 konventioner kan komme i strid med hinanden. Konklusionen er, at det er muligt at affatte en dansk lov om ansvar for nuklear skade, således at den i hovedsagen tilfredsstiller de krav, som stilles af begge konventioner, omend der vil blive tale om en mere kompliceret lovgivning end i øvrigt påkrævet. De muligheder for konflikt, der bliver tilbage, er af forholdsvis ringe betydning, og vil kunne imødegås ved relativt beskedne ydelser fra statens side.

Udvalget anfører, at en ratifikation af Wienkonventionen især vil være af betydning, hvis den ratificeres af stater, med hvilke Danmark har økonomiske forbindelser af betydning, og som ikke har tilsluttet sig Pariskonventionen. Dette er imidlertid efter de foreliggende oplysninger ikke sandsynligt. Specielt kan nævnes, at USA næppe vil ratificere Wienkonventionen. Endvidere kan ratifikationen komme på tale, hvis konventionen ratificeres af et stort antal stater, der også har tilsluttet sig Pariskonventionen. Så vidt vides påtænker imidlertid kun Spanien og England foreløbig at ratificere Wienkonventionen. Hele spørgsmålet om forholdet mellem Paris- og Wienkonventionen behandles for tiden i NEA.

Udvalget mener derfor ikke for tiden at kunne anbefale ratifikation af Wienkonventionen.